UŽ LIETUVOS SAVARANKIŠKUMĄ!

# MŪSŲ ŽINIOS

LPS Tauragės rajono taryba

SĄJŪDIS

1989 m. gegužės 18 d.
Nr. 6

# LIŪDNA ŠVENTĖ

PRIEŠ 100 metų II Internacionalo Paryžiaus Kongresas Čikagos darbininkų streiko žiauraus numalšinimo pagerbimui Gegužės 1-ąją paskelbė darbininkų šventę. Šią rūsčią datą paminėdami pasaulio dirbantieji išeina į gatves išsakyti savo problemų, pareikšti savo reikalavimų.

Mūsiškės šventės scenarijus truputį kitoks: „...Tarybiniai žmonės per Gegužės I-ąją demonstruoja patriotizmą ir ištikimybę komunistų partijai (...), pasiryžimą kurti komunistinę visuomenę..." (Lietuviškoji Tarybinė Enciklopedija, 1978 m.) Deja, to patriotizmo ir pasiryžimo vis mažėja. Tauragėje, pavyzdžiui, vietoj prievartinio patriotinio dirbančiųjų garbės maršo pro partinę tribūną įvyko sportininkų bėgimas...

Solidarizavimuisi su pasaulio engiamaisiais dar nepribrendome. Savo nepritarimą stipraus centro surežisuotam šventės scenarijui galime pademonstruoti tik bulvių sodinimo akcija. O juk ši išnaudojamųjų šventė labai prasminga, tik milijonams mūsų skurstančiųjų iki šiol ji buvo uždrausta.

Vienas pirmųjų išnaudojimo esmę apibrėžė K. Marksas. Jis nurodė, kad gamyklų pelnas nenukrinta „iš dangaus", neatsiranda „iš nieko". Jo pagrindą sudaro pagamintas pridedamasis produktas, už kurį nebuvo išmokėtas atlyginimas. K. Marksas išskyrė darbininkų būtinąjį darbą, kurio sukurto produkto vertė darbininkams grąžinama. Jos dydį nulemia būtinų sąlygų sudarymas normaliam dirbančiųjų egzistavimui ir reprodukavimuisi užtikrinti.

Pasvajodami apie pasaulio proletariato pretenzijas į pridedamąjį produktą, bedirbdami viršvalandžius („sodindami bulves"), nedrąsiai pamąstom, kad neblogai būtų gavus bent būtinojo darbo vaisių, kuris galėtų užtikrinti NORMALIAS mūsų egzistavimo sąlygas.

Štai ištrauka iš Kauno Darbininkų Sąjungos Manifesto: (siekime) „— ginti žmogaus teises, įtvirtintas SNO Visuotinoje Žmogaus Teisių Deklaracijoje, (...) — kovoti prieš organizuotą biurokratiją, veikiančią darbininkų vardu, (...) — siekti, kad būtų įgyvendintas teisingo atlyginimo už atliktą darbą principas, kuris užtikrintų dirbantiesiems normalų pragyvenimo lygį".

Daug mūsų pagrindiniu darbu tokio lygio niekaip nepasiekiame. Apie 6 proc. Lietuvos dirbančiųjų mokama vos 80 rub. per mėnesį. Virš 80.000 šeimų vidutinės mėnesinės vieno šeimos nario pajamos neviršija 75 rub. (Manoma, kad skurdo riba jau peržengė 100 rub. ribą ir nenumaldomai kyla). Vien tik miestuose eilėse butui gauti laukia virš 143.000 šeimų, ir šis skaičius didėja. Nebesvarbu, kad tie geidžiami butai su garantuota 5 kv. m ploto norma primena kumetynus, skirtus ne žmonėms gyventi, o darbo jėgai šaip taip save atstatyti ir reprodukuoti.

Mes gailimės engiamo pasaulio proletariato, gaunančio tik nedidelę pridėtinio produkto dalį, patriotiškai nekreipdami dėmesio į tai, kad negauname net būtinojo. Užtat didžiuojamės turį daug tankų, padedančių mums konsoliduotis, išlaikome didžiausią pasaulyje kariuomenę, kurią naudojame „netaikinguose" savo šalies regionuose bei broliškų šalių vidaus taikingumui ir konsolidacijai sustiprinti. „Išsivysčiusio" socializmo reprezentacijai daugiausia pasaulyje išleidžiame lėšų kosmosui ir „atsilikusių" užsienio šalių ekonominei pagalbai. Reikiamam visuomenės entuziazmui užtikrinti išlaikome tokį vadovaujantį personalą, kurio užtektų keturiems žemės rutuliams.

Tiesa, kai kur ir sutaupome. Pavyzdžiui, turime tik vieną partiją...

Mūsų šalies valdžia genialiai tiksliai nustatė šiandieninės infliacijos priežastį — pinigų perteklių. Jis atsirado todėl, kad nesilaikome darbo laiko įstatymo, kuris leidžia dirbti tik 41 val. per savaitę. Tuo tarpu „darbo jėga" įsigudrino dirbti 100 val. ir daugiau — kas antraeilėse ir trečiaeilėse pareigose, kas kolektyviniuose soduose, kas pasodybiniuose sklypuose, tvartuose, šiltnamiuose, įteisintose ir pogrindinėse dirbtuvėse, įvairiose rangose, kooperatyvuose ir t. t... Žmonės dirba nuo tamsos iki tamsos, uždirba per daug pinigų — iš čia ir visos bėdos. Šitaip beprotiškai dirbdama, be abejonės, net įžymioji Jotavė atsidurtų ant katastrofos slenksčio.

Neskriausdama žmonių, palikdama jiems tokiu neteisiniu būdu viršvalandžiais įsigytą pridedamąją vertę, humaniška mūsų valstybė priversta sumažinti valdiško darbo būtinąją vertę. Tuo tikslu nurodyta bankams neišmokėti dalies už-

(Nukelta į 2 psl.)

(Atkelta iš 1 psl.)

dirbto atlyginimo, jei bus pažeistas darbo našumo ir atlyginimo augimo proporcijos rodiklis. Šis rodiklis nurodo, kad neapmokamo (pridėtinio) darbo produktas privalo didėti. Tuo pačiu tikslu keleriopai padidintas individualaus autotransporto savininkų mokestis. Didinamos maisto produktų kainos, pavadinant jas kooperatinėmis. Nuosekliai didinamos visų rūšių prekių ir paslaugų kainos.

Tokios radikalios antiinfliacinės mūsų valdžios taikomos priemonės, matyt, duos ir radikalius rezultatus. Netriukšmaukime, pakentėkime. Ne V. Leninas kaltas, kad jo pradėtas eksperimentas atvedė mus į šiandieninę dvasinio nihilizmo, ekonominės stabligės, politinio autoritarizmo akliduobę. Leninas mirė. Sako, Stalinas kaltas. Bet ir jo nebėra gyvųjų tarpe. Kai kurie kiti kalti taipogi arba mirė, arba dar nespėjo. Partija, liaudies valios reiškėja, jiems to neatleis. Štai paskelbė partija pertvarką — pamėtėjo mums naujus, precedento neturinčius lozungus: „demokratija", „pliuralizmas", „viešumas". Taip išreiškė mūsų valią. Už tai amžinai mylime ją ir gerbiame. Tiesiog nesuprantamas tamsios liaudies tamsumas! Po to, kai TAI paskelbta, eiti į draudžiamus mitingus, reikalauti TO?! Ir išvis, analizuojant praeities ir dabarties nusikaltimus bei klaidas, liaudis turi žinoti leninin mokymą, kad partija ir valdžia už nieką neatsako, kad jos yra tik liaudies valios reiškėjos. Jei ta valia išsigimusi, nusikalstama, nekompetentinga, — kalta pati tamsi liaudis. O kaltiems taikomos priemonės: tankai, kastuvėliai, papildomi drausminantys įsakai ir kitos, padedančios vaizdžiai ir suprantamai išaiškinti paskelbtų pertvarkos lozungų turinį — daugiau darbo, entuziazmo, tikėjimo!

**Julius RAGELSKIS**

# LIETUVOS DARBININKŲ SĄJUNGOS GIMIMAS

1988 m. lapkričio 6 d. įsikūrė Kauno darbininkų sąjunga (KDS). Sąjunga leidžia informacinį biuletenį „Darbininkų balsas". Pirmajame biuletenio numeryje išspausdintas KDS Manifestas, išreiškiantis naujos organizacijos tikslus, esmę ir įkūrimo priežastis, **„...atidengiami vis nauji ir nauji socialistinės priespaudos ir išnaudojimo klodai. ...Nuo jų nuimtas tik paradiškas apdaras, nekeičiantis nei niūraus kalėjimo dvasios, nei drakoniškos esmės. Biurokratai lengvai nepasiduos..."**

Išspausdintas KDS kreipimasis į visus Lietuvos darbininkus, kviečiantis vienytis prieš biurokratiją, valdininkiją, prieš neofeodalinį socializmą. **„...Lietuvoje mūsų 1,5 milijono!.. Mes — jėga, tik kol kas išsklaidyta... Pasakyta daug skambių žodžių, metas imtis veiklos... Mums tik du keliai: į teisinę demokratinę valstybę (...) arba į socialistinę vergovę... Užtenka spekuliuoti darbininkų vardu! Nuo šiol savo vardu kalbėsime patys!"**

1989 metų balandžio 29 d. Klaipėdoje 154 įvairių Lietuvos miestų darbininkų ir jau susikūrusių sąjungų atstovai savo pasitarime paskelbė įkurią Lietuvos Darbininkų Sąjungą (LDS). Pažymėta, kad LDS rems bendrąją Sąjūdžio programą, šių metų vasario 16-osios deklaraciją. KDS pagrindu priimti laikinieji įstatai. Nutarta padėti organizuotis sąjungos grupėms visuose Lietuvos miestuose, organizacijose. Narystės klausimus spręsti pavesta atskiroms grupėms, susidedančioms ne mažiau kaip iš trijų narių. Miestai ir rajonai LDS konferencijas turi sušaukti iki 1989 m. birželio 15 d. Steigiamasis suvažiavimas numatytas liepos 1—2 dienomis Vilniuje. Suvažiavimui organizuoti ir paruošti išrinkta 22-jų asmenų koordinacinė taryba.

### LDS PAREIŠKIMAS

Mes, įvairių Lietuvos miestų darbininkų ir jų sąjungų atstovai, 1989 m. balandžio 29 d. susirinkę Klaipėdoje, įkūrėme Lietuvos Darbininkų Sąjungą.

Kviečiame visus Lietuvos darbininkus vienytis, aktyviai įsijungti į Darbininkų Sąjungos veiklą, steigti savo grupes visuose miestuose, rajonuose, organizacijose.

Tepadeda mums tikėjimas ir vienybė!

**Koordinacinė taryba**
**(22 parašai)**

# Dar dėl tremtinio N. Kitkausko prisiminimų „Mes — politiniai"

Išėjus 5-ajam „Mūsų žinių" numeriui, man paskambino moteris (deja, neprisistatė), kuri kritikavo mūsų laikraštį dėl tendencingai parinktų ištraukų iš knygos „Amžinojo įšalo žemėje".

Iš tiesų, tarp visų kaltinimų suimtiems vaikams aš paminėjau absurdiškiausius (dalyvavimas anglų kontražvalgyboje) nenurodydamas svarbiausio — mokyklos direktoriaus nužudymo. Dėl to atsiprašau.

Trumpame anoniminiame telefoniniame pokalbyje oponentė paaiškino, kad N. Kitkausko byla buvusi ne politinė, o kriminalinė, kad vienas iš nuteistųjų TIKRAI nužudė direktorių. Archyvuose esą to įrodymai. Tie įrodymai, kaip supratau, susideda iš tardymo protokolų, vaikų pasirašytų prisipažinimų ir ypatingojo pasitarimo — trijulės — paskirtų nuosprendžių (pagal RTFSR BK 58-ąjį straipsnį — „tėvynės išdavimas").

Įdomu tai, kad moteris giliai įsitikinusi mokinių prisipažinimų tikrumu. Matyt, jai nekelia abejonių ir begalė kur kas didesnių vyrų, karo vadų, užgrūdintų komunistų prisipažinimai dėl „tėvynės išdavimo"...

P. S.

Draugas Deordejaščenko apskundė N. Kitkauską rajono prokurorui, tvirtindamas nedalyvavęs tardyme šitoje byloje.

Apie tyrimo rezultatus informuosime.

**Julius RAGELSKIS**

# Atviras laiškas Tauragės rajono komiteto sekretoriams J. Imbrasui ir S. Baciuškai

MES, Tauragės rajono Gėlininkų mėgėjų draugija, nuo 1977 metų buvome darnus kolektyvas ir vystėme gražią kultūrinę visuomeninę veiklą: ruošėme gėlių parodas, organizavome aplinkos tvarkymo konkursus ir ekskursijas į pavyzdines Lietuvos, Latvijos, Estijos sodybas, šefavome mokyklą ir vaikų darželį, sodinome miesto skvere gėles ir jas prižiūrėjome, organizavome meno saviveiklą ir vakarones. Savo išaugintų gėlių prekybai ir kultūrinei veiklai vystyti mes savo lėšomis ir triūsu pasistatėme gėlių parduotuvę ir tuo pačiu klubą pagal pomėgius. Deja, reorganizavus Sodininkų draugiją į agrokooperatinį susivienijimą, mūsų iniciatyva ir veikla buvo sužlugdyta, o gėlių parduotuvė buvo iš mūsų atimta.

Mes, Tauragės rajono gėlininkai mėgėjai, reiškiame Tauragės rajono Partijos komiteto sekretoriams J. Imbrasui ir S. Baciuškai nepasitenkinimą.

Jūs, draugai sekretoriai, nenorėjote ir nesugebėjote buvusios gražios Gėlininkų mėgėjų draugijos narius konsoliduoti. Jūs pritarėte jų suskaldymui į du susivienijimus.

Šiais viešumo laikais Jūs gėlininkų reikalus sprendėte rajono Partijos komitete, nedalyvaujant gėlininkams bei jų atstovams.

Jūs, pritardami respublikinio agrokooperatinio susivienijimo „Sodai" diktatui, jų prievartai ir spaudimui, nepaisėte daugumos gėlininkų nuomonės, kuri buvo išsakyta visuotiniame gėlininkų susirinkime. Nepaisydami M. Gorbačiovo minties, kuri buvo pasakyta susitikime su masinės informacijos priemonių vadovais (1989. 03. 29.) „...viską spręsti atsižvelgiant į žmonių visuomenės interesus, atsisakius bet kokio administravimo, neprimetant savo pozicijų", Jūs leidote „Sodų" vadovams Petruškevičiui, G. Liutkui, Galvanauskui ir kt. primesti mums savo nuomonę ir įkurti, panaudojant prievartos metodus, agrokooperatinį susivienijimą. Tokiu būdu rajone susidarė du gėlininkų mėgėjų susivienijimai, kuriems priklauso ta pati parduotuvė.

Jūs pritarėte gėlių parduotuvės atėmimui, kas mus privertė kreiptis į teisingumo organus. Jūs, nedemokratiškai ir vienašališkai spręsdami mūsų, gėlininkų, klausimus, sumenkinote ir neįvertinote mūsų veiklos.

Mes, rajono gėlininkai mėgėjai, be respublikinio ir agrokooperatinio susivienijimo vadovų patarimo mokame užauginti gėles, jas parduoti savo pastatytoje parduotuvėje ir vystyti kultūrinę visuomeninę veiklą. Mes, kaip ir visa Lietuva, norime būti savarankiški, veikti visiškos ūkiskaitos pagrindu ir manome, kad gėlininkų uždirbtas pelnas turi priklausyti patiems gėlininkams.

**Tauragės raj. gėlininkų mėgėjų susivienijimo „Rūta" 128 nariai, dalyvavę 1989 m. balandžio 14 d. susirinkime**

# Skirstymo problemos

DABARTINĖS elgetystės laikas ypatingai vargina ir alina žmones. Kasdien mes daromės vis labiau ir labiau nusivylę, suirzę, pikti. Būtiniausių prekių stoka, jų paskirstymo sistemos miglotumas dar labiau aštrina ekstremalias gyvenimo sąlygas.

Antihumaniška komandinė - kumštinė visuomenės valdymo mašina, kaip vėzdas iškėlusi šūkį „Viskas vardan žmogaus!" , juo daužė ir tebedaužo žmonių galvas. Utopinio humanizmo pagrindu surėstai socializmo dogmai be jokios dvejonės buvo aukojamos bendražmogiškosios vertybės, išmintingiausieji ir tauriausieji žmonės. Šita sistema pagimdė nežmoniškus santykius visose gyvenimo srityse. Tie santykiai paraližuoja ekonomiką. Tie santykiai sukūrė unikalią skurdžių išteklių paskirstymo, taip vadinamos „prekybos", sistemą, kurios žmonių aprūpinimo esmę nusako savotiškas credo: „To, ko Jums reikia, nėra!". Sunku net įsivaizduoti mūsiškės ypatingos tarybinės prekybos kataklizmą, jei staiga atsirastų „visko, ko reikia". Tektų parodyti nemažą išradingumą ir proto lankstumą, kad susukiotume išbirusius varžtus į savo vietas.

Š. m. balandžio 27 d. susirinkome į SMGS salę viešam susitikimui ir pokalbiui su prekybininkais. Po susitikimo susilaukėme susirūpinusių anoniminių skambučių, siūlančių netrukdyti, dirbti savo darbą, palikti prekybą ją išmanantiems prekybininkams.

Nusiraminkite, gerbiamieji! Mes neketiname atimti iš jūsų darbo. Nesiruošiame įsijungti į ir taip gausią skirstytojų minią. Jei šimtui geidžiančiųjų tepagaminti tik du televizoriai, tai socialinis teisingumas nesutriumfuos, prie to vieno oficialiai pateikto televizoriaus pridėjus iš „po stalo" atimtą antrąjį.

Tačiau, esant tokiai situacijai, išreikšdami daugelio žmonių nepasitenkinimą, reikalaujame aiškios, tikslios ir viešos informacijos trūkstamų prekių fondams, natūriniam jų gavimui ir skirstymui. Dabartinė viešumo stoka žmones piktina. Pavyzdžiui, organizacijos gavo paskirstytus metinius deficitinių prekių fondus. Tai niekieno nepasirašyti, pribraukyti, su apvedžiotais skaitmenimis popieriaus lapai, kur suveltos gavėjų grupės, jų skaitlingumas, prekės neišskirstytos pagal charakteristikas (pvz., spalvotų televizorių — pagal markes, kainas, importinius ar tarybinius kineskopus). Jokios informacijos apie galimus fondų pasikeitimus. Darbovietėse gavę talonų prekei, žmonės negali jos įsigyti, nes talonų kažkodėl pasidarė žymiai daugiau nei prekių. Pavyzdžiui, neaišku, ar šiemet gaus siuvimo mašinas žmonės, pernai gavę joms talonus. Šiemetiniai „laimingieji" stoja į ilgą neapibrėžtos perspektyvos eilę. Labai jau miglotas nei skaičiais, nei dokumentais neparemtas patogus aiškinimas: „Gamyklos nepateikė".

**Nukelta į 4 psl.)**

(Atkelta iš 3 psl.)

Panaši istorija su skalbimo priemonėmis, kavos, prieskonių ir kt. kasdieninių „dingusių" prekių skirstymu.

Bandėme pasiaiškinti spalvotų „Šilelių" likimą. Pasirodė, tai labai painus aritmetinis klausimas. Lietkoopsąjunga skiria prekes Tauragės didmeninei prekybos bazei, kuri perduoda jį keturių rajonų koopsąjungoms atitinkamai pagal nustatytus procentus: Tauragei — 28 proc., Jurbarkui —24 proc., Šilalei —17 proc., Kelmei — 31 proc. Lietkoopsąjunga (O. Šimanauskienė) paaiškino, kad šiemet bazei skirta 30 vnt. „Šilelių", iš jų 8 vnt. mūsų rajonui, viską III-čiam ketv. Tuo tarpu rajkoopsąjungos pirmininko pavaduotojas Šimanauskas, remdamasis prekybos bazės balandžio 11 d. raštu Nr. 843, paaiškino, kad metams skirta 150 vnt. „Šilelių", iš jų Tauragei 28 vnt. Tačiau 28 proc. nuo 150 vnt. sudaro 42 vnt.! Kur „išgaravo" 14 televizorių? Bazės direktorius K. Kozlovas bando juos „atrasti", aiškindamas, kad 28 vnt. — nebūtinai metinis fondas. Vėliau Lietkoopsąjungoje O. Šimanauskienė „prisiminė", kad 30 vnt. — tai 470 rub. vertės „Šileliai". O dar bazei paskirta 150 vnt. 720 rub. vertės televizorių. Tokiu būdu bazės fondus sudarytų 180 vnt. „Šilelių", iš kurių (pagal 28 proc. normą) mūsų rajonui priklausytų 50 vnt. Deficitinių prekių skirstymo komisijos pirmininkas R. Kuskys paaiškino, kad paskirstymui rajone pateiktas 37 „Šilelių" metinis fondas...

Painus dalykas aritmetika, ypač, kai be žinomo „atimti ir pasidalinti" veiksmo dar reikia žinoti procentų skaičiavimo veiksmą...

Aišku, antihumaniškoje sistemoje naivu apeliuoti į sąžinę, geranoriškumą, padorumą. Drakoniška mašina supranta tik drakonišką šneką. Todėl reikalaujame iš rajono valdžios užtikrinti periodišką, viešą gyventojų informavimą apie skiriamus trūkstamų prekių pagrindinius fondus, papildomus (jei tokie atsiras), natūrinį fondų realizavimą ir paskirstymą gyventojams, tikslią ir pagrįstą informaciją apie nerealizuotus fondus.

Manome, kad reikia atskirti kultūrinės-buitinės paskirties prekes nuo kasdieninio vartojimo. Pirmųjų (baldų, šaldytuvų, automobilių, televizorių ir pan.) skirstymas galėtų likti, koks yra, — per darbovietes. Tuo tarpu kasdieninio vartojimo — muilą, cukrų, kavą, prieskonius, dantų pastą, tualetinį popierių ir kt. — skirstyti talonų ar kortelių pagalba, kad kiekvienam gyventojui galėtume užtikrinti nors minimalią, bet garantuotą produkto normą. Šiuo atveju galėtų būti taikomas išbandytas cukraus skirstymo būdas. Reikia atskirai išspręsti ūkiško ir vaikiško muilo paskirstymą motinoms, auginančioms kūdikius.

**Jonas LIORANČAS**

# KILKIME IR KELKIME!

**Jau daug pavasarių pro langą nudainavo,**
**Ir daug pavasarių, oi, daug dar nudainuos,**
**Tik ar pajėgs suprasti skausmą tavo,**
**Ar kas ateis tavęs paguost!**

**A. BARONAS**

BALANDŽIO 15—16 dienomis Kauno Sporto halėje įvyko katalikiško moterų sambūrio „Caritas" steigiamasis suvažiavimas, kuriame, be 700 organizacijos narių, dalyvavo ir vyriausybės, dvasininkijos, inteligentijos ,įvairių visuomenės sluoksnių ir profesijų atstovai.

„Lietuva — tai ne vien debesėliai ir laukai, Lietuva — vaikų darželiuose, mokyklų suoluose, mūsų šeimose, mūsų seneliuose. Lietuva — kiekvienas mūsų tautos žmogus, kiekviena plakanti širdis, į kurią atgręžkime savo meilės ir gailestingumo spindulius", — tai mintys iš Lietuvos katalikų bažnyčios vyskupų konf. pirmininko kardinolo V. Sladkevičiaus kalbos, pasakytos suvažiavime.

Katalikiško moterų sambūrio „Caritas" esmę nusako žodžiai: Aukojimasis, Gailestingumas, Tiesa, Meilė. Jo šūkis — „Kilti ir kelti!". Tikslas — atgaivinti tikrąjį moters pašaukimą mielaširdystei, ugdyti visų žmonių solidarumą, gailestingumą nelaimingiesiems ir klystantiems, siekti dvasinės žmogaus laimės.

Priimtoje programoje numatytas šeimos sveikumo, tvirtumo, doros ugdymas, (kokia šeima — tokia tauta), liečiami jaunosios kartos dorovinio auklėjimo, žmogiškosios prigimties tobulinimo, tradicijų perėmimo, savo istorijos pratęsimo klausimai. Numatyta lengvinti žmogaus vargą globojant apleistus vaikus, senelius, ligonius, kovoti su alkoholizmu, narkomanija, prostitucija.

Iš suvažiavimo grįžome su mintimi, kad ir Tauragėje išsiplės mūsų ratas, atsiras daugiau moterų, dar išsaugojusių senąjį gebėjimą prisiliesti prie kenčiančio žmogaus, prie jo sopulių, skausmo, prie jo netikrumo, klystkelių, išlaikiusių gebėjimą sušildyti ir užjausti, suteikti tvirtumo.

Kilkime ir kelkime!

**Tauragės „Caritas" grupės delegatai**

## INFORMUOJAME

Š. m. balandžio 21 d. Tauragėje lankėsi LPS Seimo tarybos narys, TSRS liaudies deputatas Mečys Laurinkus. Jis susitiko su rajono VK pirmininku, partijos rajono sekretoriumi, aptarė organizacinius deputatinės veiklos klausimus.

Mūsų rajono LPS taryboje mielas svečias diskutavo mums rūpimais klausimais, papasakojo apie pirmąjį TSRS deputatų susirinkimą (balandžio 12 d. „Draugystės" viešbučio konferencijų salėje.). Oficialios valdžios pasiūlytą „mažo žingsnelio" susipažinimo darbotvarkę sąjūdiečiai pavertė visai normalaus parlamentinio darbo žingsniu. Susirinkimas išsirinko koordinacinį organą, aptarė svarbiausius klausimus, kuriuos reikia paruošti deputatų suvažiavimui, pasirašė keturis dokumentus: protestą prieš TSRS AT Prezidiumo įsaką „Dėl valstybinių nusikaltimų". protestą dėl žudynių Tbilisyje, užklausimą dėl atsakomybės už žudynes Tbilisyje, pasisakymą prieš bet kokio pobūdžio naujų gamybinių objektų statybą Sniečkuje.

**Redaktorius Julius RAGELSKIS**

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".

Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 5000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 1047.